

mijmering / dochter

Mijn overbuurman is een Marokkaan van middelbare leeftijd. Ik weet weinig van hem. We groeten elkaar en daar blijft het meestal bij. Van de week was hij aan het werk in zijn tuin, onder het toeziend oog van een kind in een kinderwagen. Ik had hem de afgelopen dagen al eens met dat kindje zien sjouwen, en ja, ik ben medestraatbewoner genoeg om daar het fijne van te willen weten!

Zijn tuin is eigenlijk het domein van zijn buurman Piet, ontwerper van de onderhoudsvriendelijke postzegel. Want zoals Piet zegt: 'laat mij die tuin maar doen, dan zien er tenminste nog een paar tuinen in de straat fatsoendelijk uit'. Piet vindt mijn tuin niet bloemig genoeg, maar verder kan ie er mee door. 'Logeetje?', vraag ik aan de buurman. 'Mijn dochter', zegt hij trots. In de deuropening verschijnt een jonge vrouw. Zijn vrouw, zo blijkt. 'Ze spreekt geen Nederlands', zegt hij, als ik me wil voorstellen. Ik wijs op mijzelf en zeg mijn naam, zij doet hetzelfde. Hasana. De Marokkaan wil dat vrouw en kind bij hem komen wonen, maar dat mag niet van de IND. Het kind is welkom, dat heeft een Nederlands paspoort, maar de moeder niet. Ik krijg een verhaal over de onredelijkheid van het systeem en over de te zetten stappen. Ik begrijp dat het kind nu in Nederland blijft en de moeder, als de haar toegestane tijd van drie maanden hier erop zit, zonder dochter terug gaat naar Marokko. Piet mengt zich in het gesprek. Het snoeiwerk van de Marokkaan wordt goedgekeurd, het kind krijgt een aai over haar bol. De vrouw is naar binnen, ik zie haar uit het raam van de douche naar ons kijken, haar gezicht vervormd door de folie.

Ik kijk naar de wat pipse peuter die in de felle zon tuurt en met haar oogjes knippert. Ik heb met haar te doen. De Marokkaan, al jaren arbeidsongeschikt vanwege een slechte rug, lijkt me een geschikte man. Ik hoop het voor dat poppetje van ver weg, dat niet mooi is maar wel vriendelijk lacht.